

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 16 kwietnia 2025 r.,

z urzędu,

kwestii wznowienia postępowania kasacyjnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lutego 2024 r., sygn. akt VIII AKa 32/23, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt XVIII K 215/19,

1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wznawia postępowanie odwoławcze,

2. uchyla wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lutego 2024 r., sygn. akt VIII AKa 32/23 w odniesieniu do M. W. , a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. również w odniesieniu do M. K. , R. W. , D. G. , A. S. i R. K. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,

3. obciąża Skarb Państwa wydatkami postępowania wznawieniowego.

Kazimierz Klugiewicz Eugeniusz Wildowicz Zbigniew Puskarski

UZASADNIENIE

M. .W został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt XVIII K 215/19, na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Tym samym wyrokiem skazani zostali:

- M. K. – na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 zł każda za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

- R. W. – na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 próby oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

- D. G. – na karę roku pozbawienia wolności za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- na karę roku pozbawienia wolności za czyn z art. 229 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

przy czym w miejsce wymienionych wyżej kar jednostkowych Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby;

- A. S. – na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych w kwocie 50 zł każda za czyn z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

- R. K. – na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych w kwocie 50 zł każda za czyn z art. 228 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Ponadto, orzeczeniem powyższym, Sąd I instancji uniewinnił S. L. od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 228 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a R. K. od popełnienia czynu z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, orzekając w składzie: SSA X.Y. (przewodniczący i sprawozdawca), SSA X.Y.1 i SO (del.) X.Y.2, po rozpoznaniu apelacji obrońców M. W. , M. K. , R. W. , A.S., R. K. , D. G. oraz prokuratora – na niekorzyść S. L. i D. G. , wyrokiem z dnia 1 lutego 2024 r., sygn. akt VIII AKa 32/23:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w odniesieniu do oskarżonego M. K. ustalił, iż podstawę prawną skazania, orzeczenia o karze pozbawienia wolności i orzeczenia o karze grzywny stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

2. w odniesieniu do R. W. ustalił, iż podstawę prawną skazania, orzeczenia o karze pozbawienia wolności, orzeczenia o karze grzywny i orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa, stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

3. w odniesieniu do M. W. ustalił, iż:

a) czyn przypisany temu oskarżonemu wyczerpuje znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § k.k. i powyższe przepisy stanowią podstawę prawną skazania, podstawę prawną wymiaru kary pozbawienia wolności stanowi art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z

art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a podstawę prawną orzeczenia o karze grzywny i orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

b) na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby,

c) uchylił zawarte w pkt X orzeczenie o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności,

d) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności od dnia 20 lipca do dnia 18 października 2006 r., uznając karę grzywny za wykonaną w całości;

4. w odniesieniu do oskarżonej A. S. ustalił, iż podstawę prawną skazania, orzeczenia o karze pozbawienia wolności, orzeczenia o karze grzywny, orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa, stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

5. w odniesieniu do oskarżonego R. K. ustalił, iż podstawę prawną skazania, orzeczenia o karze pozbawienia wolności i orzeczenia o karze grzywny stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

II. w pozostałej części powyższy wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 3 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońców M. W. , stanowiące sygnalizację potrzeby wznowienia z urzędu postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lutego 2024 r., sygn. akt VIII AKa 32/23, z uwagi na orzekanie w tej sprawie przez Sąd nienależycie obsadzony (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) w związku z udziałem w wydaniu wyroku kończącego postępowanie SSA X.Y.1, powołanego na urząd z udziałem KRS ukształtowanej w myśl ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. oraz sędzi X.Y.2 (wówczas sędzi Sądu Okręgowego w Lublinie, delegowanej do Sądu Apelacyjnego w

Warszawie), wobec których zachodzą uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności i niezależności, co naruszyło prawo M. W. do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny Sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pismo obrońców skazanego M. W. stanowi sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania odwoławczego z urzędu z powodu zaistnienia w sprawie w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w związku z udziałem w wydaniu orzeczenia sędziów: SSA X.Y.1 oraz SSO del. do Sądu Apelacyjnego X.Y.2, powołanej na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie w wadliwej procedurze z udziałem KRS, ukształtowanej w sposób spreczny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Na wstępie rozważań należy odnotować, że Sąd Najwyższy jest związany uchwałą trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20, która obowiązuje i, w myśl art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, wiąże Sąd Najwyższy jako zasada prawna. Nic w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22). Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, wyrok ten bowiem „wykracza poza zawarty w art. 188 Konstytucji RP katalog orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, które z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP uzyskują moc powszechnie obowiązującą”. Nie uzyskał zatem mocy powszechnie obowiązującego orzeczenia i co oczywiste nie mógł uchylić uchwały trzech połączonych Izb SN (BSA I-4110-1/20), ani przesądzić o jej obowiązywaniu.

We wspomnianej uchwale Sąd Najwyższy orzekł, że: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i

bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” W uzasadnieniu tej uchwały podkreślił, że wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje automatycznie, iż sąd z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – o ile wada nominacyjna nie dotyczy sędziego Sądu Najwyższego. Pogląd niniejszy został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Z uchwały tej wynika, iż „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Natomiast w tej uchwale wskazano, iż: „Najistotniejszym skutkiem dopuszczenia do funkcjonowania w przestrzeni obejmującej swoim zasięgiem proces nominacyjny sędziego organu powołanego w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, jest obalenie funkcjonującego dotąd *in gremio* i *a priori* domniemania niezawisłości tak powołanego sędziego. Nie istnieje ono już w stosunku do kandydatów, którzy przystąpili do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. Nie oznacza to samo w sobie stwierdzenia ich stronniczości, lecz nie ma, wobec opisanego wyżej «skażenia» procesu nominacyjnego, możliwości prostego odwołania się do tego domniemania”. Oznacza to, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*.

Jednocześnie, Sąd Najwyższy uznał, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1. Konkluzja ta jest zbieżna ze stanowiskiem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej ETPCz) w sprawie Reczkowicz p. Polsce. ETPCz wskazał w nim na negatywny

wpływ nowelizacji ustawy o KRS na prawo stron do „sądu ustanowionego ustawą”, stwierdzając: „na mocy ustawy nowelizującej z 2017 r., która pozbawiła gremia sędziowskie prawa do powoływania i wyboru sędziów zasiadających w KRS – prawa przyznanego im przez dotychczasowe ustawodawstwo i mającego oparcie w standardach międzynarodowych – władza ustawodawcza i wykonawcza uzyskały decydujący wpływ na skład KRS [...]. Ustawa praktycznie usunęła nie tylko dotychczasowy system przedstawicielski, ale także gwarancje niezależności sądownictwa w tym zakresie. W rezultacie umożliwiło to władzy wykonawczej i ustawodawczej bezpośrednią lub pośrednią ingerencję w procedurę powoływania sędziów, z której możliwości te władze skorzystały – o czym świadczą chociażby okoliczności towarzyszące zatwierdzaniu kandydatów na sędziów do KRS [...] (pkt 274 wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., skarga 43447/19). W późniejszym wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie Grzęda przeciwko Polsce (skarga nr 43572/18) ETPCz przyjął, że „[...] cały ciąg wydarzeń w Polsce [...] wyraźnie wskazuje na to, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynwszy od poważnych nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., poprzez przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, po rozszerzenie kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększenie jego roli w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów” (pkt 348 wyroku według tłumaczenia na język polski dostępnego w bazie orzeczeń ETPCz HUDOC).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że orzekająca w sprawie Sądu Apelacyjnego w Warszawie sygn. akt II AKa 32/23, sędzia Sądu Okręgowego w Lublinie X.Y.2, delegowana do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, była już w przeszłości poddawana przez Sąd Najwyższy testowi bezstronności i niezależności w sprawach sygn. akt: III KK 375/21, II KK 607/22 (jako SSO w Lublinie), II KK 296/23 oraz II KK 289/23.

Jako do sędziego delegowanego, podstawą oceny dokonywanej w kontekście respektowania należytej obsady sądu jest wykładnia przepisów traktatowych przeprowadzona w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r., w połączonych sprawach od C-748/19 do C-754/19. W orzeczeniu tym TSUE stwierdził, że „art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii

Europejskiej (TUE) odczytywany w świetle art. 2 TUE oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego sądu karnego wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło to na czas określony, czy na czas nieokreślony”. Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w całości pogląd ten akceptuje, jednocześnie podkreślając fakt związania sądu krajowego wykładnią przepisów traktatowych dokonaną przez TSUE.

Kwestia obowiązującego w Polsce systemu delegacji sędziów, w związku z cytowanym wyżej wyrokiem Trybunału, była już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. I tak, w odniesieniu do delegacji sędziego udzielonej po dacie wydania przez TSUE wyżej przytoczonego wyroku, tj. po dniu 16 listopada 2021 r. i zgodności z prawem orzeczeń wydawanych w ramach tej delegacji każdorazowo konieczne jest przeprowadzenie testu o charakterze identycznym z tym, jaki wypracowany został na gruncie orzecznictwa krajowego oraz organów międzynarodowych działających na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską w odniesieniu do osób powoływanych na urząd sędziego sądu powszechnego lub wojskowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy o KRS z dnia 8 grudnia 2017 r. Posiadanie atrybutu niezawisłości i bezstronności dotyczy bowiem zarówno osoby powołanej na stanowisko sędziego w danym sądzie i w nim orzekającego, jak i – tym bardziej zresztą, biorąc pod uwagę dyskrecjonalny charakter decyzji o delegacji sędziego do sądu wyższego rzędu - osoby delegowanej, bo tylko wówczas można mówić o rozpoznaniu sprawy przez sąd „ustanowiony ustawą” tak w rozumieniu przepisów regulujących funkcjonowanie Unii Europejskiej, jak i art. 6 ust. 1 EKPC (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2023 r., II KK 469/22).

W odniesieniu do sędzi X.Y.2 wszystkie dotychczas przeprowadzone przez Sąd Najwyższy testy wypadły negatywnie (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawach: III KK 375/21, II KK 607/22, II KK 333/24, II KS 47/24 czy II KK 447/23). Poczynione przez Sąd Najwyższy ustalenia we wcześniejszych postępowaniach, prowadzą do wniosku, że także w niniejszej sprawie wystąpiła w odniesieniu do wymienianej sędzi przesłanka z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sędzia X.Y.2 powołana została na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2019r. r., nr [...], w uwzględnieniu wniosku Krajowej Rady Sądownictwa zawartego w Uchwale Nr [...] /2018 z dnia 5 grudnia 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa, która uczestniczyła w procedurze powołania X.Y.2 na urząd sędziego sądu wyższego rzędu, ukształtowana została w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Analizując przebieg postępowania konkursowego na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie, w którym uczestniczyła sędzia X.Y.2, podkreślić należy jego nietransparentność. X.Y.2 jako jedyna z grona 15 sędziów sądów rejonowych ubiegających się o powołanie na urząd sędziego sądu wyższego rzędu w pionie karnym, nie uzyskała pełnego poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w Lublinie. W sposób zdecydowanie negatywny jej kandydaturę zaopiniowało Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji Lubelskiej (9 głosów „za” przy 46 głosach „przeciw”). Zdecydowana dysproporcja wystąpiła pomiędzy kandydaturą sędzi X.Y.2, a siedmioma sędziami, co do których KRS podjęła negatywną uchwałę, nie przedstawiając ich kandydatur Prezydentowi RP, a którzy uzyskali poparcie co najmniej 41 sędziów Zgromadzenia, w tym jeden z sędziów aż 51 głosów „za”, przy jedynie 4 głosach „przeciw”. W tych okolicznościach można przyjąć, że pozytywna uchwała KRS w odniesieniu do X.Y.2, była podyktowana względami pozamerytorycznymi, jako że wszyscy kandydaci posiadali zbliżone, pozytywne opinie wizytatorów i charakteryzowali się podobnymi kwalifikacjami zawodowymi.

W 2022 r. sędzia X.Y.2 podpisała listę poparcia dla – starającego się o wybór do Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej ustawą z 2017 r., drugiej kadencji – byłego wiceministra w Ministerstwie Sprawiedliwości sędziego Ł.P.. Uczyniła to pomimo publicznie dostępnych informacji o sugerowanym udziale tego sędziego w

tzw. aferze „hejterskiej”, w której osoby związane z Ministerstwem Sprawiedliwości starały się zdeprecjonować sędziów niepoddających się presji władzy wykonawczej i stosujących w swoim orzecznictwie regulacje konstytucyjne i konwencyjne.

W tym samym roku, po zaledwie 3 latach orzekania w sądzie okręgowym, wyraziła chęć delegowania do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, uzyskując stosowny akt delegacji Ministra Sprawiedliwości w dniu 10 października 2022 r. ([...]). Delegowanie to nastąpiło po wcześniejszym bezprawnym przeniesieniu przez kierownictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie trzech doświadczonych sędziów Wydziału II Karnego tego Sądu do Wydziału III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w związku ze stosowaniem przez tych sędziów Konstytucji RP oraz respektowaniem wiążącego Polskę orzecznictwa europejskiego i międzynarodowego.

Kariera sędzi X.Y.2, która doznała gwałtownego przyspieszenia w okresie sprawowania władzy wykonawczej przez przedstawicieli popieranego przez nią środowiska, nasuwa przypuszczenie, że o jej delegacji do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, podobnie jak o wcześniejszym awansie do Sądu Okręgowego w Lublinie, przesądziły czynniki pozamerytoryczne, związane z jej nieskrywanym poparciem dla obozu popierającego politykę ówczesnego resortu sprawiedliwości. Wywołuje to uzasadnione i poważne wątpliwości odnośnie do bezstronności i niezależności sądu z udziałem tej sędzi, której ścieżka zawodowej kariery oraz działania wskazują na bliskie związki z władzą wykonawczą w okresie, w jakim zmierzała ona do podporządkowania sobie władzy sądowniczej, w szczególności w okresie delegacji do sądu wyższego rzędu, która odbywa się z woli Ministra Sprawiedliwości i w każdej chwili mogła zostać przez niego przerwana.

Biorąc pod uwagę analizowane wyżej okoliczności dotyczące sędzi X.Y.2 należy uznać, że sąd z jej udziałem nie spełnia kryteriów sądu ustanowionego ustawą. Wyrażenie to: „sąd ustanowiony ustawą”, zawarte w art. 6 ust. 1 EKPC dotyczy bowiem nie tylko ustawowej podstawy samego istnienia sądu, lecz również składu orzekającego w każdej sprawie (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, Komisja Europejska przeciwko Polsce). W związku z powyższym trzeba uznać, że udział poddawanej testowi sędzi w rozpoznaniu niniejszej sprawy i wydaniu końcowego orzeczenia, prowadził do

obsady sądu niezgodnej z regulacjami prawa polskiego i międzynarodowego, a zatem do wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co stanowi przesłankę wznowienia postępowania odwoławczego z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

Należy jednocześnie wskazać, że okoliczności, o których mowa w odniesieniu do sędzi X.Y.2, nie zachodzą w odniesieniu do sędziego X.Y.1, który również wziął udział w procedurze awansowej z udziałem tzw. neo-KRS. Sąd Najwyższy nie jest bowiem w posiadaniu takich informacji, które stwarzałyby podstawę do oceny udziału tego sędziego w wydaniu zaskarżonego orzeczenia jako naruszenia prawa strony do bezstronnego sądu. O ich istnieniu nie wspominają również występujący z sygnalizacją. Więcej, przeprowadzony przez Sąd Najwyższy w co najmniej trzech sprawach (II KK 517/23, II KO 117/24 i II KK 360/24) test zakończył się dla wymienionego pozytywnie.

Ze względu na nienależytą obsadę sądu na etapie odwoławczym konieczne stało się wznowienie postępowania z urzędu i uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lutego 2024 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 września 2021 r. w odniesieniu do M. W. , a podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. - ponieważ przemawiają za tym te same względy - również w odniesieniu do M. K. , R. W. , D. G. , A. S. i R. K. , a więc tych oskarżonych na rzecz których wniesiono środki odwoławcze oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania. Takie rozstrzygnięcie, co oczywiste, nie obejmuje zaś prawomocnie uniewinnionego S. L.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, procedując powtórnie zadba, aby rozpoznanie sprawy zostało przeprowadzone w składzie nierodzającym wątpliwości co do jego niezależności, niezawisłości i bezstronności.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł

Kazimierz Klugiewicz Eugeniusz Wildowicz Zbigniew Puskarski

